

Práce se zabývá územním plánováním jako jedním z nástrojů ochrany životního prostředí. Územní plánování je činností, jejíž výsledky se výrazně promítají do kvality životního prostředí. Při pořizování dokumentů územního plánování je nutné tyto dopady zohledňovat a stanovit prostředky, kterými je možno životní prostředí hájit.

Druhá kapitola obsahuje obecné otázky a pojmy územního plánování - charakterizuje ho jako soustavou a komplexní činnost, která vytváří předpoklady pro budoucí funkční využití území. Povaha této činnosti je blíže popsána prostřednictvím cílů a úkolů územního plánování. Věnuje se též historii právní úpravy a základním principům úpravy současné. Územní plánování je svěřeno orgánům veřejné správy – orgánům obcí, krajů a Ministerstvům místního rozvoje a obrany, jejichž působnosti je věnována pátá část této kapitoly.

Třetí kapitola pojednává o jednotlivých nástrojích územního plánování a popisuje postup pořizování a schvalování těchto dokumentů. Zabývá se územně plánovacími podklady, politikou územního rozvoje jako celostátní koncepcí, zásadami územního rozvoje pořizovanými na úrovni krajů, územními plány jako základním nástrojem řešícím využití území jednotlivých obcí a regulačními plány, který v zastavěném území plní funkci územního rozhodnutí. Dále jsou popsány jednotlivé druhy územních rozhodnutí a územních opatření.

Čtvrtá kapitola se zabývá možností přezkumu dokumentů územního plánování vydaných ve formě opatření obecné povahy, přezkumu územních plánů vydaných podle předchozí právní úpravy a problematice přezkumu politiky územního rozvoje.

V kapitole páté, šesté a sedmé se pojednává o institutech, které lze uplatnit k ochraně životního prostředí v procesu územního plánování - postavení dotčených orgánů a jejich možnosti hájit veřejné zájmy prostřednictvím stanovisek uplatňovaných k návrhu jednotlivých dokumentů, možnostech zapojení veřejnosti do procesu územního a posuzování vlivů na životní prostředí podle stavebního zákona.